

A harmadik előadás

■ Vakon tapogatta ki az első tárgyat, ami a keze ügyébe került, és vágta be ugyanazzal a mozdulattal a sarokba. Tompa puffanás hallatszott, amiből gyorsan megállapította, egy könyv lehetett, amit elhajított. De eltalálta-e a neszező valamit? Itt egyszerűen nem lehetnek éjjeli szörnyetegek, nem, ezt garantálták neki, ide nem furakodik be semmiféle kártevő, semmilyen irtózatot féreg. Akkor most mi az, ami ott liheg a sötétben, egészen közel őhozzá, annyira közel, hogy bármelyik pillanatban felmászhat az ágyára, belemászhat az arcába, s akkor nem marad más, mint a kétségbeesett zihálás, a tehetetlenség ostoba lihegése?

Kinyitotta a szemét: reggel volt már. Kényelmes volt az ágy, a matrac, dédelgette, kényeztette, szinte a fülébe suttozta, süppedjen csak bele, maradjon, és álmodjon édeseket. Nem tudta azonban megatni, minél inkább magával ragadta volna ez az érzés, annál erősebb lett benne az ellenállás is, a késztetés, hogy felkeljen. Amikor végül kipattant az ágyból, pökhendien nyugtázta, mindössze ennyiből áll.

Már most látta, hogy odakint nincs minden teljesen rendben. Valakik odakint grasszálnak, elfogadhatatlanul közel. Ő úgy jött ide, hogy most már minden a helyére kerül, a méltó helyére, és akkor ez fogadja. Most már második hete, hogy itt van, s azóta csak gond gond hátán. Minden valahogy kitüremkedik a formájából, semmi nem hajlandó a kellő alázattal viszonyulni a neki rendelt feladathoz – úgy is lehetne mondani, semmi nem hajlandó a jó ízlés szabályai szerint cselekedni. Vagy egyáltalán – létezni. Hogy mi a jó ízlés, ez okozza akkora fejtörést? Hát csakugyan?... Erre nyákos, ragacsos nyál gyülemlt fel a torkában, és tolult fel, a torkán felfelé, kisetett a fürdőbe, s nagyot turházott a mosdóba. Még itt is úgy érezte, mintha valaki rajta tartaná a szemét. Az odakint grasszáló illetéktelenek.

Azok talán azt sem tudják, ki az, akit szemmel tartanak. Nem tudják, hogy őt Mesternek hívják, és hogy ő ide elvonulni jött, lezárni magában valamit, túllépni egy életszakaszon, mentálisan befejezni egy művet. A szellemieken kívül nem maradt elszámolnivalója. Előadásainak lejegyzésével és feldolgozásával (jegyzetapparátus, kommentárok, magyarázó tanulmányok) egy komplett tím foglalatoskodott, több jeles tanszék legjobb fiatal szakembereiből összeverbuválódva. Szükségtelen volt, hogy őt zaklassák ezzel. Ő a maga részét elvégezte azzal, hogy megtartotta a három előadást. Az alkotómunka lényegi szakasza ezzel lezárult. Legalábbis a kívüllág számára. Önmagában most kellett lezárnia, és ehhez zavartalan nyugalomra volt szüksége. Mindezt a kintiek, a szemmel tartók nem tudják, nem érdeklí őket, ők csak bámulni akarnak, ők csak a bámuláshoz értenek.

Telefoncsöngésre futott vissza a hallba. Norbi volt, aki persze már reggel nyolckor teljes fordulatszámmal pörög, ül a kocsijában, tolakszik előre a dugóban, reggelizik, kávézik és intézi az ügyeket. Most azzal hívta, természetesen minden rendben a telekügeikben.

– Akkor meg mért hívsz egyáltalán? – kérdezte tőle morcos hangon.

– Tudod, Mester, csak azt akarom, hogy pontosan tájékoztatva legyél mindenről. Ez a bizalom alapfeltétele: nem akarom, hogy azt hidd, van bármi is, amiről nem tudsz. Ahogy már jeleztem neked, a polgármester a mi emberünk, ő elsimítja nekünk a dolgokat. Akadt ugyan egy helyi nagykutya, aki próbál keresztbe tenni, de...

– Norbi, az ég szerelmére, ezt ne! – fakadt ki a Mester. – Jól figyelj ide. Ne gyere nekem holmi helyi nagykutyákkal. Ne gyere ilyesmikkel, érted, egyszerűen ne! Hagyj békén a piti ügyekkel, amik a befektetések körül zajlanak, mindegyik egyáltalán nem vagyok kíváncsi. Ti akartátok ezt az egészet a Márkkal, én úgy, ahogy van...

– Na de Mester, ezt igazán... Nem mondhatod ilyet, bár én nem voltam ott az utolsó beszélgetéseken Márkkal, de teljesen más információim vannak. Tudtommal te is...

– Nem tudom, milyen találkozóóról beszélsz, de tudod mit, nem is érdekel, én már második hete itt vagyok, itt a tónál, és csak levegőhöz szeretnék jutni, más igazán nem érdekel. Behúztatok engem ebbe a sötét telekűgybe...

– Félbe kell hogy szakítsalak, azt ugye tisztáztuk, hogy akarják, mindenki akarja, az az egy örült, aki petíciót indított, időközben szintén meggondolta magát...

– Hát ez kiváló hír, igazán kiváló hír. Norbi, én teljes körű meghatalmazást adtam neked ebben az ügyben, a cég, amit a nevemben létrehozattok, a te kezdedben van, de engem nem érdekel, mi lesz a helyi nagykutyákkal.

– És ha felhúzzuk az első objektumot, az érdekelni fog? – kérdezte kissé sértődötten Norbi.

– Persze, megveszek az objektumokért – mondta a Mester. – Szép napot, Norbi, vezess óvatosan.

Azzal levágta a telefont a fotelba, s már nézett kifelé: a tóparti bozótosban mint ha mozgolódást érzelt volna, igen, ezek a helyiek lesznek, vakarcsok, akik bámulnak. Mint a férges, amelyek itt nyüzsögtek körülötte az éjszaka. És nem közlik, mit akarnak.

Hívta Nettit, hosszú csengés után vette fel, a hangja kissé fásult volt.

– Roppant hideg van itt, tudod – kezdte a Mester, köszönés nélkül, de még ki se mondta, érezte, hibát követ el. Most viszont már csak folytatni lehetett. – Én nem tudom megkülönböztetni, mondtam annak a faszinak, nekem ne hozzon kétfajta tűzifát, ami gyorsan ellobban, meg ami soká ég, nekem a kettő kombinációját hozza, amivel könnyű befűteni, de soká kitarat. Azt mondta, olyat nem tud, de hát miféle szolgáltatás ez, hogy amit az ügyfél kér...

– Lassíts, oké? – szólt hidegen Netti. – Ennyire rosszul vagy? Tényleg van valami, vagy csak rosszul aludtál?

– Tudod, mért vagyok bajban? – kapott a szón a Mester. – Mert hogy, hogy nem, mintha mindenki ki akarna baszni velem. Tudod, Norbi ébresztett, azzal, hogy valami helyi köcsög meg akarja fűrni a céget. De hát mit akarnak tőlem, hogy...

– A céget? A Norbi üzletére gondolsz? Azt hittem, téged az hidegen hagy.

– Persze hogy hidegen hagy, nem is erről van szó, de mért kell nekem ezzel korán reggel foglalkoznom? Érted, mikor felébredek, a ház mint egy jégverem, és odakint valami idegenek kószálnak. Miközben a Márk nekem megesküdtött rá, hogy ide aztán be nem teszi a lábát senki, azt az ő emberei garantálják, hogy a kapuknál kettesével állnak az örök, akik itt jól meg vannak fizetve, és...

– Mint egy rezervátumban, igen, de azt nem lehet kizárni, hogy valami kölykök vagy valakik belógnak, ugye nem tőlük félsz ennyire?

– Mikor jössz?

– Nem tudom, nekem elintéznivalóim vannak, meg egyébként is, emberek között szeretnék lenni, én nem tudok elvonulni a teljes kietlenségbe.

– Ezt már tisztáztuk, jól emlékszem, ugye? – kérdezte a Mester, de mire észbe kapott, a vonal elnémult. Nem hallotta jól, Netti egyáltalán elköszönt-e.

Mikor lesz még, mire Netti megérkezik. Elképzelte a mozdulatait, ahogy majd belibben, ledobja a bundáját, mintha arra számítana, valódi híján majd egy képzeletbeli komornyik kapja el. A Mester ilyenkor csak bámulja. Arra gondol, ez a lány hu-

szonnégy éves, és minden az övé. Még ebben a kicsi nyaralóban is úgy viselkedik, mintha királyi lakosztályban lenne. És ő azt is képzeli oda mögé, pezsgőfürdőt, rózsaszirmokkal telehintett fürdőszobát, rengeteg szépséges, kézhez álló giccset. Féltekenny lett minden egyes tárgyra, amire Netti ránézett, a szemekről nem is beszélve, amelyek rátekinthettek. Ő az egyetlen, akit nem tudott végképp, egyszer s mindenkorra elkápráztatni az előadásaiival, még a harmadikkal sem. A többiek, még az ismeretlenek is, ha tudomást szereztek róla, ki ő, kivétel nélkül mind elfogadták a nagyságát. S ez így is volt rendjén. El kellett fogadtatnia mindenkivel. Egyedül Netti tehette meg, hogy kivonta magát a hatalma alól.

Talán ennie kellett volna, egy lány tojást legalább, mielőtt – mert ezt már határozottan eltervezte, s komoly büszkeség szállta meg e tervére gondolva – sétálni indul, odakintre, a saját felügyelete alatt lévő telekre, ahova illetéktelenek nem léphetnek be. Nem szerette volna látni, ahogy a kutyás örök a behatólókra rontanak, ám szükség esetén maga fogja irányítani a műveletet. Nem azért jött ide, hogy bárki bámulja. Csak úgy, a maga kedvére, csak azért, mert nem tud mást, mindössze bámulni. Na de ki készíti reggelit?

Úgy festett az egész táj, mintha egy hatalmas bozóttűz tarolt volna le mindent. Ki tudja, mikor történhetett, talán valamikor ősregeen, s azóta így halódik a táj egyfolytában, mintha egy soha be nem hegedő sebbel küszködne. Vagy pedig soha ki sem fejlődhetett itt valódi élet, mindig csak ez a kókadtság, ami nem bír átfordulni elevenségbe? De most tél van, döbrent rá, mindez a töprengés meddő, csak az ő agya önmagát kioltó zakatolása. Amennyire gyérnek és lepusztultnak tűnt azonban a bozót, annyira jó búvóhelyként is kínálkozott: ez a rengeteg halódó kóró, ez a sok kiszáradt, bénán kókadózó gyom, mind ideális rejtekhelyet biztosítottak megannyi settenkedőnek. Nem kell hozzá különösebb rejtőzködő tehetség, hogy valaki észrevétlenné váljon egy ilyen környezetben.

Azok azonban még csak nem is akartak észrevétlenné válni.

Elsőre úgy tűnt, egyáltalán nem bámulnak. A talajra szegeztek tekintetüket mind a hárman, mintha egyre csak azt figyelnék, már-már megrogzóttan, jó helyre lépnek-e. Közben nem is igazán lépegettek, járásuk inkább szökédcselésnek volt nevezhető, aprókat szökellve haladtak előre. A középső messziről kiemelkedett közülük, robusztus alak volt, ritkás kócos hajjal, kicsike pisze orral, mélyen ülő szempárral, ócska, elhasznált pufajkában, a ráakódott sárrétegből alig kilátszó bakancsban. Mellette a két kisebb mintha kicsinyített másai lettek volna, épphogy csak – amit már csak közelebbről lehetett megállapítani – nem ütközött ki a szőr még az állukon, mint a nagydarabnak. Azok ketten szinte teljesen egyformák voltak, mintha most húzták volna őket elő egy bűvészkalapból. Látszott, hogy céltalanul csatangolnak, ami ugyanakkor megmagyarázhatatlannak, sőt felháborítósnak számított, lévén tanítási idő, ezek meg egyértelműen tanköteles suhancok. De ez még csak hagyján, hogy lógnak, lézengenek, ki tudja, milyen okból, talán a szüleik tehetnek róla, vagy bármilyen oka lehet, na de hogy itt, hogy bejutottak, és most, bár úgy tesznek, mintha nem látnák őt, mintha keresztülnéznének rajta... Felszegett fejfelé tartott, úgy, hogy ne tudják elkerülni a szembenézést – nem vágott túlságosan szigorú arcot azonban, attól tartott, azzal elveszíthetné a hitelességét a kölykök előtt.

Felfigyeltek rá, bár alaposan megvárakoztatták, mintha csak szándékosan próbálgatnák a türelmét. Végül a nagydarab volt, aki megszólította. Furcsa orrhangon beszélt, alaposan oda kellett figyelnie, hogy megértse.

– Nem látta Szöcskét? – kérdezte, s mintha még némi vidámság is bujkált volna a hangjában.

– Szöcskét, Szöcskét, Szöcskét – kezdte hadarni a két kicsi.

– Mi? Nem látta? – kérdezte újra a nagydarab, és úgy tűnt, komolyan választ vár.

– Mit kerestek itt? – kérdezte kissé rekedten. A vakarcok valószínűleg meg sem hallották. Azon töprengett, hány éves lehet a legnagyobb. Talán már húsz is van. Talán még csak tizenhárom. Szöcske? Itt van-e a telefonja, ha hívni kell Márkot? A tóra pillantott, gyengén fodrozódott a felszíne. Most vette csak észre, hogy itt a tó. Néha ugyancsak láthatatlanná tudott válni. Talán ezek a gyerekek is, talán a tó miatt vannak itt, talán szeretik. Hallgatni a csendjét, nézni a felszínét, ahogy meg-megrezzen. Megrázta a fejét. Nem. Ezek valami Szöcskéről beszélnek.

– Szöcskét keressük – mondta a nagydarab; ezek szerint mégiscsak hallották, amit mondott.

– Honnan vagytok?

– Hát innen – mutatott a nagydarab valami kivehetetlen irányba. A két kicsi mintha elkuncogta volna magát. – Ismeri Szöcskét?

– Tudjátok, hol lakom én? – kérdezte a Mester, kissé önmaga számára is időtlen pózba merevedve.

– Tudjuk, itt a parton. Magáé az a ház – mutatott a nyaraló felé a nagydarab. Irritáló volt a hangja, mutáló, akár egy sérült állat nyöszörgése. A Mester enyhén beleremegett, amikor a háza felé mutatott.

– Tudjátok, hogy nem illik háborgatni azokat, akik elvonulnak a nyugalomba? – kérdezte, kissé összeszedve magát. Valami azt súgta neki, most már minél hamarabb el kell tűnni innen, valami biztonságos helyre, és nem szólni többet ezekhez.

– Mi csak Szöcskét keressük, aki felugrándozik mindenkinek az ablakához, és nekicsapja magát az ablaknak, és kilesi, ki mit csinál a szobájában – mondta élénken a nagydarab, a két kicsi pedig furcsa duruzsolásba kezdett, egyszerre helyeslőleg és idegesen, egyszerre üde gyermeki jókedvvel és eszelős idegrázásszerűen. – Itt lakik a környéken, és mindenfelé kószál, szerte mindenfelé, és gondoltuk, lehet, most épp erre csatangolt el, talán hogy megnézze ezt az idegen házat az idegen emberrel.

– Nem vagyok idegen – vágta rá azonnal a Mester. – Megvettem ezt a helyet, nem vagyok itt idegen, megszolgáltam ezért a helyért. Én... előadó vagyok.

– Ó – kerekedett el a két kicsi gyermek szeme, a nagyobbik azonban mintha titkon mulatott volna a hallottakon.

– Előadásokat tartok... tartottam a... válságszakértő vagyok... két előadásom... megtelt az előadóterem, és...

– Nekünk mennünk kell – szakította félbe a nagydarab, és kissé lekezelő kézmozdulatot tett, mire már tovább is indultak, otthagya őt a hebegése kellős közepén. Elmosódott előtte minden, hallotta, ahogy távolodnak, de nem fordult feléjük, minden erejére szüksége volt, hogy talpon maradjon.

A házban persze még mindig ugyanolyan hideg volt, hiába hitette el magával örült módon, hogy ha visszaér, gyengéd meleg fogadja majd. De legalább idebent volt. Nem mintha ez minden veszélyérzet alól felmenthette volna. A telefonjáért rohant, mikor azonban a kezébe vette, elképesztő gyengeség rohanta le. Miért csinálta ezt? Miért kezdett bele mindebbe? Gyenge remegés vett rajta erőt, amint belegondolt, hogy igen, tulajdonképpen senkinek nem mondta még el teljes egészében. Az egész történetet – még össze sem rakta magában. Az előadásait, nemcsak azt, ahogy összeálltak, nemcsak azt, amit kiváltottak benne s a közönségében, hanem ahogy *nem* álltak össze, ahogy nem bírta átlátni őket, s legfőképp ahogy nem bírt megbirkózni a harmadikkal, a legnagyobbval. Hiszen ő maga is transzban volt, amikor az előadások lezajlottak, ő maga sem tudta igazán összezegezni, hogy halmozta fel mindazt a mondanivalót, amit a közönségre zúdított – mert, igen, ez volt az egyetlen megfelelő kifejezés, amivel azt a csapásszerű erőt leírhatta, azt az erőt, ami akkor a birtokába került –, ahogy azt sem tudta, hogyan bírta megzabolázni ezt az erőt, ha egyál-

talán képes volt erre, s nem gyűrte le az erő őt magát is anélkül, hogy ezt egyetlen percre is bevallotta volna magának. S mi volt a harmadik, amikor kiállt, de egyetlen szó sem hagyta el az ajkát, s mégis: mind a közönség tagjai, ezek a velejükig szkeptikus, tudós emberek, mindenféle tudományágakból, a bibliaszakértőktől a természettudósok legkülönbözőbb fajtáiig, mind elnémultan és átszellemülten adták át magukat annak az elsöprő hallgatásnak, ami áradt belőle, s csak azután akasztották rá a Mester nevet, de akkor már végérvényesen. Hol volt a gyökere annak a láznak, honnan eredt, milyen pokoli mélységekből, és hova tűnt tova? Mért kellett kitombolnia magát így? Miért tette ezt ő, aki azelőtt alázatos tagja volt a társadalomnak, művészi ambíciók nyomorgatta tagja, de alázatos, miért és hogyan volt rá képes, hogy kiálljon oda, két nagyszabású és nagy hatású előadást követően, és csak hagyja, hogy sugározzon belőle kifelé valami ismeretlen erő, ami mindenkit levesz a lábáról? És – legfőképp, mert ez maradt mostanra a legfőbb, szinte az egyedüli kérdés – hogy tarthatja meg magát ebben a hatalomban? Hogy őrizheti meg ezt a kiállását? Hol van az erő, ami már egyszer az övé volt?

Körbejárta a lakást; mintha először látná. Alaposan megvizsgálta a falak színét – a hálót háromszor festette újra, a harmadik előtt két órán keresztül magyarázott Márknak, milyen az elképzelése. Megint újra kellene festetni, döbrent rá, ez a tökéletes ellentéte annak, amire gondolt. Miért nem értik meg, ha nem azt mondom, amit gondolok? Miért hiszik, hogy a szavak bármit is jelentenek? Hogy a szavaknak bármi közük van a *kimondáshoz*? A festmények a falakon – ajándékok régi barátoktól, akik mind saját maguk árnyképeit kergetik. Kedve támadt sorban leszaggatni minden képet, maradjon minden csupasz és őszinte. Hiányzott a házból a világosság, annak ellenére is, hogy a hall egyik teljes oldalát üvegfal zárta le. De hát odakintről ne várjunk világosságot. Ahhoz fel kellene fakasztani egy rejtett forrást. Talán épp ennek a tónak a partján rejtőzik valahol, gondolta gunyorosan, és keserű nyál gyülemlett fel a szájában. Ahelyett, hogy kiköpte volna – mert végső soron bárhol kiköphette volna, akár a hall parkettjára, akár a méregdrága tévékészülékre, egyenesen bele a képernyő közepébe, bárhova –, a szájában tartotta, hátat fordított a tónak, az üvegezett falnak, és várt.

Nem kellett soká várnia.

A süvítés mintha megelőzte volna a csattanást – csattanást hallott, még akkor is, ha utólag nem volt megelégedve ennek a szónak a kifejezőerejével; drámaibb lett volna robajról, dörrenésről vagy akár csak durranásról beszélni. A pontosság azonban megkívánja a magáét – csattanás volt, amit hallott. Utána pedig hangok egész kavalkádjá árasztotta el, nem tudta azonban őket igazán befogadni, mert saját rettegése minden mást elnyomott. Annyit fogott fel, hogy most vége, megunták a bámulást, és már itt vannak, rátörtek, és nem, nem fogják nyugton hagyni, bármit is tehet, bárhová is menekülhet.

– Rám lőttek, érted, rám lőttek! – visította a telefonba, saját zihálásától nem hallotta a másikat. Végül erőt vett magán.

– Ez teljesen lehetetlen, Mester, nyugodj meg, hallod, teljesen lehetetlen, véletlenről lehet szó, kellemetlen félreértésről, nyugodj meg, nem történhet bajod...

– Márk, téged hívtalak elsőnek, mert... tudod... de értsd meg, ez most nem valami hülye képzelgés, tényleg van egy lyuk az üvegben, és szilánkok a padlón, és én láttam, hogy itt mászkálnak, találkoztam is velük...

– Hogy mi? Kikkel találkoztál? Beléd kötöttek?

– Nem, nem igazán, csak... kimentem, és Szöcskét keresték, aki nekiugrik az emberek ablakának, szóval, három gyerek, vagyis két gyerek meg egy...

– Ez nagyon zavaros, Mester, ne haragudj, nagyon zavaros, de odaküldök valakit, oké, mindjárt küldöm is, van fegyverük, oké, megbízhatasz bennük, küldöm őket.

– Nem! – csattant fel a mester. – Ne küldj ide senkit, nincs szükségem semmiféle seggfejekre, akik a fegyverükkel hadonásznak, tudod mit, egy üvegest küldjél, én meg megvárom Nettit, és addig elleszek.

Azzal levágta a telefont, és érzett némi elégtételt, mintha épp a támadóját küldte volna el a francba. Három perc után hívta Nettit.

– Megsérültél? – kérdezte Netti; azt gondolta, milyen jól megjártssza az együttérzést.

– Nem, dehogy, csak...

– Azonnal indulok, fél óra múlva ott vagyok. – Azzal letette.

Juthat-e egyáltalán ennél mélyebbre? Lehet-e teljesebb az üresség?

Talán még mindig csak délelőtt lehet, gondolta. Nem értette, hogy találta most meg a lejáratot a pincébe, amit nem is olyan rég egy fél napon keresztül hiába keresett. Pedig amikor Márk idehozta, mindent részletesen megmutatott, és semmi nem tűnt bonyolultnak. Erre jó egy mindenes ügyintéző, akiben az ember feltétel nélkül megbízik. Már nem tudta, ezt is csak azzal a mindent átható gunyorossággal gondolhatja-e. Vagy hogy egyáltalán lehetséges-e még bármit is gondolnia. A pontfények segítettek – az ő gondolatai is efféle kis pontfények a mindent átölelő éjszakában. Mintha óvóhelyre menekülne, miközben pedig odafent tombol a béke. Annyira tombol, hogy nem lehet mást, mint belehalni. Előtte meg beleőrülni, persze. De mindez mennyire fárasztó.

Lepakoltak ide néhány dolgot: bicikliket, szerszámokat, néhány felesleges bútor-darabot. Furcsamód mintha a ház felülről fűtötte volna a pincét, itt nem érezte azt a csontig ható hideget, amitől odafent egyfolytában reszketett. Helyette zavarba ejtő meghittséget érzett, bár nem tudta, attól-e, ahogy a pontfények apró tűszúrásokként hatolnak az agyába, avagy inkább a sötétség súlyos tömbjétől, ami egyre csak szorongatta. Mindenesetre egy örökkévalóságnak tetszett az idő, míg meghallotta Nettit odafentről.

Először mintha a lélegzését hallotta volna meg, távolról. Vagy az csak az autója dízelmotorjának diszkrét berregése lehetett? Netti már ledobta magáról a kabátját, mire ő felért. Valószínűleg a sérült üveget is megnézhetette. Épp bekapcsolta a vízforralót, mikor mögéje ért.

– Hé, nem illik ijesztgetni – mondta erőltetett jókedvvel. – Na mi van. Furcsa, olyan, mintha csak nekiütődött volna valami.

A Mester nézett rá, bele az arca tág terébe, de nem szólt.

– Rám lóttek. – Nehezére esett ezt kimondani. Mennyivel jobb lett volna valami kellemeset. Mondjuk, hogy szeretné őt megérinteni. Vagy ki sem mondani, egyszerűen megtenni.

– Ki tenne ilyet? – kérdezte Netti, enyhén vállat vont, és rutinos mozdulattal előkapott még egy bögrét, a Mesternek. Pedig tudta, hogy a Mester nem iszik teát.

– Mít tudnak rólam?

– Hogy érted? – Netti megadta magát.

– Az előadásaimról.

– Most összegzik őket. Komoly csapat dolgozik rajta. Tudod jól.

– Te mit tudsz az előadásaimról?

– Ezzel meg mit akarsz? – csóválta a fejét Netti. Kislányos volt ilyenkor, egészen megkapó.

A Mester elfordult tőle. Nem kell, hogy lássa, ahogy a szája megformálja ezeket a szavakat.

– A harmadik előadásomon. Mi történt akkor?

– Semmi olyan, amit ne beszéltünk volna meg ezerszer. Le lesz írva minden egyes szava. Annak is, amit te a harmadiknak nevezel.

– A harmadiknak nevezek? – fordult Netti felé. – Mi az, hogy amit én a harmadiknak nevezek?

Netti mélyen felsóhajtott. Közelebb lépett hozzá.

– Kimentél? Találkoztál valakikkel? – A Mester lopva pillantott rá, értetlenséget játszva. – Beszéltem Márkkal. Kikkel beszélgettél? Valami helyi suhancokkal? Beléd kötöttek?

– A harmadik előadásomon. Emlékszel rá? Ott voltál, te ott voltál, emlékezned kell!

– Persze hogy ott voltam. Emlékszem rá. Mindenre, tisztán. De én nem vagyok elég jó szakember hozzá, hogy összegezzem. Hisz te magad hagytad jóvá a csapat összetételét, emlékszel.

A Mester bólintott. Végre mond valamit, ami cáfolhatatlan. Valóban ő hagyta jóvá, hosszas egyeztetések után. Pedig neki az már valójában mit sem számított. Talán sokkal jobb lett volna, ha nem jegyzik le, ha nem teszik elérhetővé, akkor megmaradt volna valami a spontaneitásából.

– Na de ott, a harmadikon – jutott eszébe, hol tartott. – Te és a többiek. Tudod-e. Hogyan történhetett, hogy nem szoltam egy árva szót sem, és...

– Ó – szegte le a fejét Netti. Közel van, bármikor magához vonhatja őt, nem kell attól tartania, hogy elveszítené. Ekkor felpillantott. – Már hogyan szoltál volna.

A Mester kővé meredt. Jól hallotta vajon? Mit mond ez a lány. Fel akarja dühíteni megint, azt gondolja, még van annyi ereje, hogy feldühödjön.

– Tudod, mit beszélsz?! – rivallt rá. – Ott álltam, a harmadik előadásomon, és egyetlen szó nem hagyta el a számat, mégis mindenki... mindenki körülöttem... hallgatott...

Netti tekintete akasztotta meg. Arra ocsúdott, hogy ott áll közvetlenül mellette, a kezében bögrével, és valami italt kínál neki, nem akarta elfogadni, ez a lány azt hiszi, bármit megtehet vele, de ennek mégsem lehetett ellenállni, mert bármilyen nőstényördög tudott lenni időnként, most annyira megjuhászodott, és elfogadta az italt, behöhörpintett, és kellemes ízű volt, megint otthonosan kezdte magát érezni, ahogy Netti közelsége simogatta, és egyre csak hörpintgette az italt, otthonosan, mint a pincében, odalent, a pontfények lyuggatta sötétségben. Ezzel a lánnyal vonulhatott csak el ide, mert képtelen lett volna mindezt egyedül átvészelni, szüksége volt rá, hogy magához vonhassa, és a társaságában heveredhessen le a díványra, és így nem számított a huzat, amit a betört üveg okozott, mert melegséget adott a lány teste.

– Minden kérdésemre választ adsz, ugye – motyogta a Mester, de ekkor már nem volt ki válaszoljon. Egyedül találta magát a díványon. Megint hideget érzett, pedig hallotta, hogy pattog a tűz a kandallóban, Márk mégiscsak ideküldhetett valakit, aki tüzet gyújtott. Érezte, hogy Netti nincs a házban. A tó halkán susogott a távolban, és csendes szökkenések nesze hatolt át a tűzropogáson, mintha valami apró rovar neki-nekiütődött volna az üvegfalnak.